

Sevgili Peygamberimiz Muhammed “aleyhisselâm”

Allahü teâlânın Resûlüdür. Habîbidir. Peygamberlerin en üstünü ve sonuncusudur. Babası Abdüllahdır. Mîlâdın beşyüzyetmişbir [571] senesi nisan ayının yirmisine rastlayan, Rebî’ul-evvel ayının onikinci pazartesi gecesî, sabâha karşı, Mekkede tevellüd etdi. Babası, dahâ önce vefât etmiş idi. Altı yaşında iken annesi, sekiz yaşında iken dedesi vefât etdi. Sonra, amcası Ebû Tâlibin yanında büyüdü. Yirmibeş yaşında iken, Hadîce-tül-kübrâ ile evlendi. Bundan dört kızı, iki oğlu oldu. İlk oğlunun adı Kâsım idi. Bundan dolayı, kendisine **(Ebül-Kâsım)** da denir. Kırk yaşında iken, bütün insanlara ve cinne Peygamber olduğu bildirildi. Üç sene sonra, herkesi îmâna çağırmağa başladı. Elliiki yaşında iken, bir gece Mekkeden Kudüse ve oradan göklere götürülüp getirildi. Bu yolculuğuna **(Mi’râc)** denir. Mi’râcda, Cennetleri, Cehennemleri ve Allahü teâlâyı gördü. Beş vakt nemâz, bu gece farz oldu. Târihcilere göre mîlâdın 622 senesinde, Allahü teâlânın emri ile, Mekkeden Medîneye gitdi. Bu yolculuğuna **(Hicret)** denir. Medîne şehrinin Kubâ köyüne geldiği, Rebî’ul-evvel ayının sekizinci pazartesi gününe tesâdüf eden efrencî Eylûl ayının yirminci günü müslimânların **(Hicrî şemsî)** târih başlangıcı oldu. Müslimânların **(Hicrî kamerî)** seneleri de, o senenin Muharrem ayından başlar ve gökdeki ayın, dünyâ etrafında oniki def’a dönmesi bir kamerî sene olur. Hicrî 11 [m. 632] senesinde, Rebî’ul-evvel ayının onikinci pazartesi günü, öğleden evvel vefât etdi. Salıyı çarşambaya bağlayan gece [Çarşamba gecesî] yarısı, vefât etmiş olduğu odaya defn edildi. Vefâtında, kamerî 63, şemsî seneye göre 61 yaşında idi. Muhammed “aleyhisselâm” beyâz idi. Bütün insanların en güzeli idi. Güzelliğini, herkese belli etmezdi. Onun güzelliğini bir kerre gören, hattâ rû’yâda gören kimsenin ömrü, lezzet ve neş’e ile geçmekdedir. O, her zemânda, dünyânın her yerinde olan ve gelecek olan her insandan, her bakımdan üstündür. Aklı, fikri, güzel huyları, bütün organlarının kuvveti her insandan ziyâde idi. Çocuk iken iki kerre, ticâret edenlerle Şâm tarafına gitdi ve Busrâ denilen yerden geri döndüler. Ondört veyâ onyedî yaşında amcası Zübeyr ile Yemene gitdi. Kimseden ders almadı. Fekat, herşeyi biliyordu. Ya’nî her neyi düşünse, her neyi bilmek istese, Allahü teâlâ Ona bildiriyordu. Cebrâîl “aleyhisselâm” adındaki melek gelip, Ona her istediğini söylüyordu. Mubârek kalbi, güneş gibi, nûr saçıyordu. Onun saçdığı ilm, ma’rifet nûrları, radyo dalgaları gibi, yerlere, göklere, heryere saçılıyordu. Şimdi, kabrinden de yaymaktadır. Yayma kuvveti, her ân artmaktadır. Elektro-manyetik dalgaları almak için, radyo alıcısı lâzım olduğu gibi, Onun nûrlarını almak için de, Ona inanan ve seven ve gösterdiği yolda giderek temizlenen kalb lâzımdır. Böyle kalbi olan insan, bu nûrları alır ve bu da, etrâfa neşr eder, yayar. Böyle büyük insanlara **(Velî)** denir. Bu Velîyi tanıyan, inanan ve seven kimse, bunun karşısında edeble oturur veyâ uzakda, onu edeb ile, sevgi ile düşünürse, bu kimsenin de kalbi, nûr, feyz almağa, temizlenmeğe, olgunlaşmağa başlar. Allahü teâlâ, bedenimizi, maddemizi, yetiştirmek için güneş enerjisini sebep kıldığı gibi, rûhlarımızı, kalblerimizi olgunlaştırmak, insanlıkda yükseltmek için de, Muhammed aleyhisselâmın kalbini, oradan fışkıran nûrları sebep kılmıştır. İnsanı besliyen, yapısını ve enerjisini sağlayan bütün besî maddeleri, güneş enerjisi, özümleme ile hâsıl oldukları gibi, kalbe, rûha gıda olan, Evliyânın sohbetleri, sözleri ve yazıları da, hep Resûlullahın mubârek kalbinden fışkıran nûrlarla hâsıl olmuştur. Allahü teâlâ, Cebrâîl “aleyhisselâm” adındaki bir melek ile, Muhammed aleyhisselâma **(Kur’ân-ı kerîm)**i gönderdi. İnsanlara dünyâda ve âhiretde lüzûmlu, fâideli olan şeyleri emr etdi. Zararlı olanları yasak etdi. Bu emrlerin ve yasakların hepsine **(İslâm dîni)** veyâ **(İslâmiyyet)** denir. Muhammed aleyhisselâmın her sözü doğrudur, kıymetlidir, fâidelidir. Böyle olduğuna inanan kimseye **(Mü’min)** ve **(Müslimân)** denir. Muhammed aleyhisselâmın sözlerinden birine inanmayan, beğenmiyen kimseye kâfir denir. Allahü teâlâ, mü’min olanı sever. Bunu Cehennemde sonsuz olarak bırakmaz. Yâ Cehenneme hiç sokmaz, yâhud, kabâhati için, soksa da, sonra Cehennemden çıkarır. Kâfir olan kimse, Cennete giremez. Doğru Cehenneme girer ve oradan hiç çıkmaz. Ona inanmak, Onu sevmek, bütün se’âdetlerin, râhatlıkların, iyiliklerin başıdır. Onun Peygamber olduğuna inanmamak ise, bütün felâketlerin, sıkıntıların, kötülüklerin başıdır. Aklı, zekâsı, güzel ahlâkı ve deryâ gibi olan her nev’ ilmi ve mu’cizeleri, islâmiyyetin hak din olduğunu gösteren vesikalardır.

Kaynak: Tam İlmihal Seadet-i Ebediyye